

Giovanni Angelo Berniera

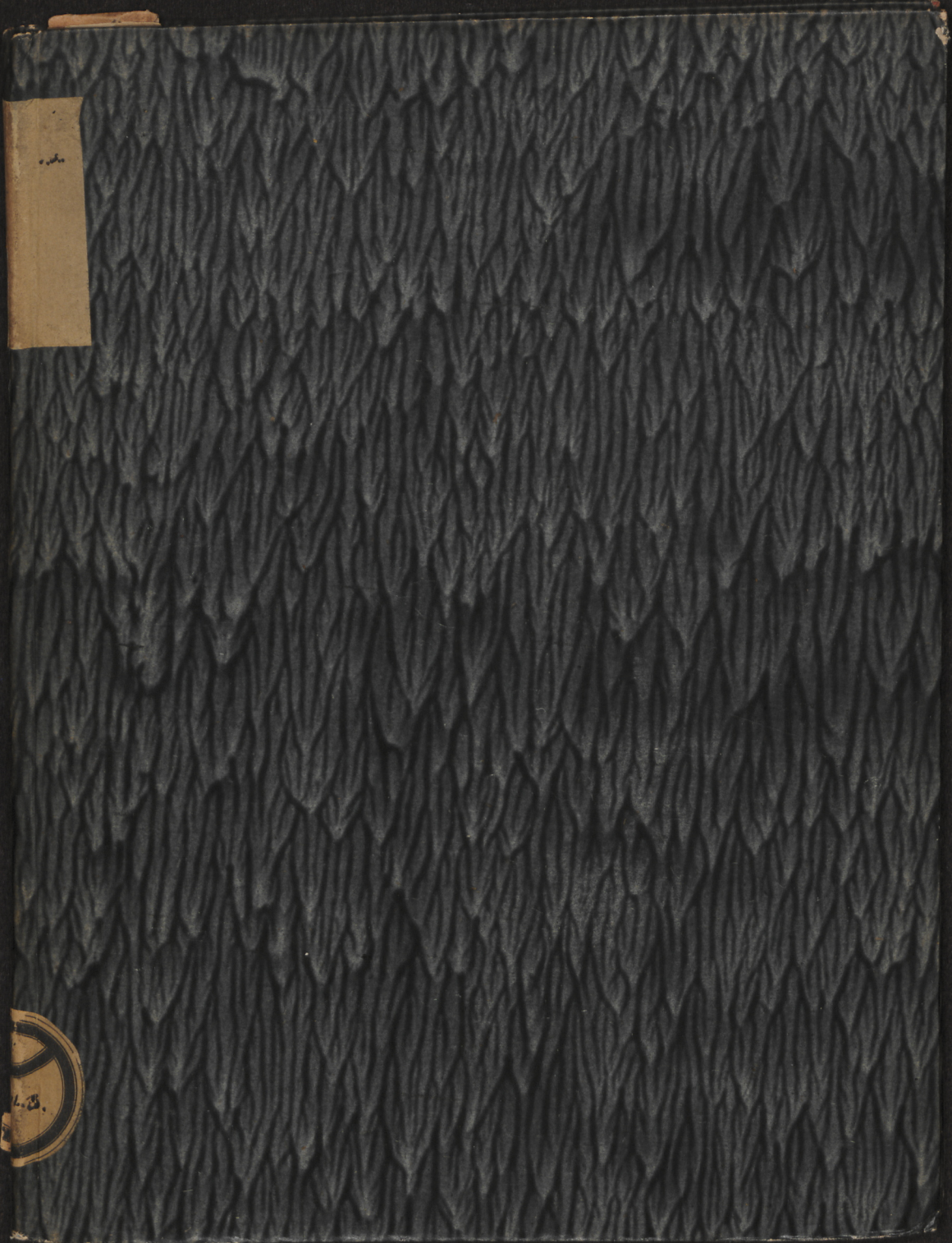
Buccina Confessoria, Qua propter inventam Evangelicae Veritatis Drachmam, ad commune gaudium Ecclesiae Lutheranae Fautores, Et Amicos provocat

Lipsiae: Lipsiae: Wohlfart: Lampius, 1690

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn758316844>

Druck Freier Zugang

Handwritten text on a small rectangular paper label in the upper left corner.

Handwritten text and a circular stamp on the lower left edge of the book cover.

167
a - B
127

F. f - 1277¹ - 3.

BUCCINA Confessoria ,
Qua propter inventam Evangelicæ Veritatis Drachmam,
ad commune gaudium
ECCLESIAE LUTHE-
RANÆ FAUTORES,
Et Amicos provocat,

Cum ad Eam converteretur

JOHANNES ANGELUS MARIA
BERNIERA, Italus, Philosoph. & SS.
Theolog. Magist. nec non olim concionator Generalis
ordinis Carmelitarum.

L I P S I Æ ,

Apud JOH. CHRISTIAN WOHLFART.

Typis CHRISTOPH. BALTH. LAMPII,
Anno MDC XC.

BIBLIOTHECA
Grafischer Inventar Evangelicae
ad commune gaudium
COLLEGIUM LUTHE
RANAE HANNOVERENSIS
Et Amicos proceres
JOHANNES ANTONIUS MARIA
BERNARDI Theolog. Magister
Ordinis Cisterciensis

1713
Apud JOHANNES CHRISTIANUS WOLFF
1713
Anno MDCXIII

JESUS!

Congratulamini mihi omnes, quia
Drachmam quam perdideram,
inveni. LUC. 15. V. 9.

Senè non miror O. D. A. N. Diogenem inter gentiles olim Philosophia moralis speculum, etiam, dum sol suos ubicunq; ostenderet radios, face ambulasse accensâ; nam, si bene recordor, ad eò mundum corruptionum tenebris occupatum videbat, ut etiam in meridie, Lux mundi (hominem probum intelligo) ipsi obscurissima appareret. Quid mihi hactenus acciderit, certe sine rubore eloqui vix valeo. Fateor me & multis abhinc annis, facem in manu gestasse, & splendentibus ubiq; radiis celestis doctrina, homines quævisse, qui mihi purissimam Evangelii lucem monstrarent. Ast, ubi essent ejusmodi homines, ubi lucerent lumina ista Ecclesie, invenire antè haud potui, donec tandem me in hanc regionem contuli, & superveniente Numinis divini lumine illustratus, id, quod anxius quæsi, inveni. Igitur quod hodie instar mulieris

Evangelica, vos omnes mecum ad plaudendum convocaverim, haud aliam hujus mei propositi, sciatis causam fuisse, quam Drachmæ illius Evangelicæ, veritatis videlicet in tantis tenebris, quibus antea occupatus fui, inventio. Hæc est ista, quam à DEO in baptisate acceperam! Hæc est ista, quam apud Pontificios perdideram! Jam quesita, jam reperta! Unde nolite queso agre ferre, O. O. A. A. quod vos ad actum hunc gratulatorium nubilis errorum profligatis invitem, more nauta, qui ad optatum perveniens portum, tormenta explodingo bellica, omnes quasi propter inventam quietem, post tanta nubila, ad commune gaudium inducere intendit. Heu! olim me miserum! quos labores non suscepi? quales urbes non quesivi? quæ itinera non perfecì, ut amissam Evangelicæ veritatis Drachmam invenirem? Relictis seculi pompis, puer 15. annorum (parentum jussu) Cœnobium ingrediebar; putabam ibi solum veritatem esse querendam, & inveniendam; ast cum in hypocrisi instruerer, tandem agnoscebam omnes monachos esse ex grege de quo Christus dicit: venient ad vos investimentis ovium, intrinsecus autem sunt lupi rapaces. Contra propriam experientiam conabantur ostendere, hominem posse totam divinam legem ad amissim implere; Quasi non esset filius Adæ sed paradisi angelus, falsis deinde dogmatibus probando, concupiscentiam (quæ effectus est originalis peccati) peccatum non esse, imò sic eradicari posse, ut per votum castitatis, obedientiæ, & paupertatis omnem sensum cobibere possimus. At quia Lutherani Doctores dicunt, id omne, & longe plura, esse contra D. Apostoli doctrinam, qui dicit, concupiscentiam non novissem, nisi lex dixisset mihi

Matth. 7.
v. 15.

Rom. 7. v. 7.

mibi non concupisces, hinc jure merito vos eruditissimos amplissimosq; O. O. A. H. obnixè compello, rogando, ut mecum congaudeatis, quia Drachnam quam perdideram, inveni. Juvenis inde factus Romam petii, ubi Romano dominante Pontifice, meum finem melius obtinere certissimè putabam; Nec primum omni modo meam me fefellisse opinionem videbatur. Ast, post aliquod tempus, videndo Christi sanguinem, in indulgentiis venundari, patrimonium & redditus ecclesie plus offerenti concedi; imò & gratiarum eraria non alià aperiri clave, quam Simoniaca; itidem agnovi, ibi Petri successorem degere non posse; nam Christus dum Apostolo simul & ceteris cælorum claves concessit, eum Petrum, & non Simonem appellavit, ut omnibus patefaceret, Symoniam esse omnimode à suis successoribus (quorum è numero Romanus Pontifex non est) abolendam. Et sic ex parte examinatis, quæ examinanda erant, cognovi, Pontificem nullo modo esse infallibilem; imò in Catbedra etiam posse errare, plus simplici vice vidi, non minus quam Pontifex ille, qui ad mortem Christum damnavit. Quid quod satis expertus sum, aliam Petram fundamentalem non esse, quam Christum, qui omnibus Apostolis aequalem tradidit facultatem, non autem filium illum perditionis qui adversatur Christo, & ita se extollit super omnia, ut in templo Dei tanquam Deus sedeat. Hinc non amplius potest me suadere ad Purgatorii pœnas promulgandas; cessante enim Pontificis autoritate, cessant & suorum deliriorum fundamenta omnia; Destructo hoc fundamento, totum destruitur edificium. Unde probabunt purgatorium exustum?

2. Theff. II.
v. 3.

Esa. 44.
v. 22.
Ezech. 36.
v. 25.

Forſitan Chriſtus, juxta omnium Theologorum ſententiam pro omnibus noſtris peccatis non equaliter, quin imò & ſuperabundanter ſatisfecit? Quem in ſinem igitur cum gentilibus hunc labyrinthum ſimul cum Limbo fingere ſtudent? ſane non ob aliud, quam ad extorquendam ab hominum ſimplicitate pecuniam; Sed, va vobis! nonne per Eſaiam dixit Deus? delevi ut nubem iniquitates tuas, & quaſi nebulam, peccata tua? Nonne ipſemet per Ezechielem exclamavit, effundam ſuper vos aquam mundam, & mundabimini ab omnibus iniquitatibus veſtris? Quomodo haberet valorem infinitum pretioſiſſimus Chriſti Sanguis, ſi per eum non tollerentur totaliter pœna peccato debita? Scio Jeſuitas, ordinariæ Eleemoſynas pro celebratione miſſarum non accipientes hanc poſſe veritatem fateri, ſed à ſua adulatione deſiſtere nolunt. Domine Deus! Et quis negare poterit inter Papiſtas Evangelicam veritatem me non amiſſiſſe, ſi Conciliabulo Tridentino addiſtus, contra omnem rationem, nec non ſcripturam volebam propriis meritis poſſe vitam acquirere æternam; alios inde admonendo, ita opera bona eſſe neceſſaria neceſſitate mediæ ad ſalutem, ut gloria tanquam ſtipendium detur, tanquam corona, & merces? quomodo veritatem non amiſiſſi? nonne ego (tanquam Sacerdos) pane divino conſecrato pluries eandem eſcam, & potum adoravi, putans ita dari tranſubſtantiationem, ut ibi etiam poſt cœnam non repræſentative factam, & extra uſum, remaneat ſub illis ſpeciebus corpus non ſolum, ſed & ſanguis anima & Chriſti divinitas? O quam facile olim mihi erat mendaciis credere. Demum dicite mihi forſitan veritatem non amiſiſſe-

miseram dum putabam graviter peccari carnes in die Veneris & Sabbati comedendo, ante altaria non genu flexendo, & alias diversas, & vanas ceremonias, ut plurimum futiles, omittendo, parum deinde de fide sollicitus, quasi per peccata amitti non possit? proh dolor! usque adeo in Ergastulo errorum sepultus, infallibiliter pro illo infelici divite Evangelico poteram haberi, nam sicut ille, licet linguam non haberet, pro lingua tamen ita precabatur (relinquendo animam tortoribus oppressam) ut Titelmanus de ipsa dicat; Et linguæ refrigeria exoptat, qui falso putat linguam habere; cujus non habet quærit levamen, & cujus habet, non sentit onus. Sic & ego obcæcatus deprecabar (utî dicebam) pro remissione peccati imaginariî, animam inde relinquendo absq; illa fide, sine quâ impossibile est Deo placere. Tandem & quis audebit meum iudicium irritum facere, per quod affirmavi, veritatem evangelicam miserrime amisisse, si per triginta & quatuor propè annos in tenebris ambulans, unquam distinguere nescivi pœnitentiam, ordinem, & matrimonium à baptismo & sacra cœna, omnia tali modo confundens sub nomine sacramenti, ut etiam crederè, Pontificem facultatem habere sacramenta ista tuendi? Nonnè hoc sufficit ad probandam veritatis amissionem? O quam mihi licitum est cum Augustino dicere O! munde fallax O! munde proditor. vel quod magis quadrat o Italia fallax, o Roma mendax! Mendax Roma, quia dum antiqui senatores ad pectus pendentem deferebant veritatis imaginem in signum amoris erga illam, nunc ubiq; audiuntur suorum habitatorum voces clamantes; si quis veritatem

tatem dixerit, frangetur ei caput. Fallax Italia, que, cultum tantum externum docens, ita est à veritate & cultu Dei aversa, ut non immeritò à viris magni nominis, & nominatim Zacharia Ursino in Epistola ad amicum, & Josepho Hallo, in epistolis dec. 4. Epist. 10. Cloaca Diabolorum & excrementum Orbis terrarum, Arx impietatis, omnisque Atheismi fecunda mater appellata sit. Roma mendax dum absurda adhuc plura docet, videlicet cultum reliquiarum, traditiones non scriptas, ad orationem Sanctorum Chimericorum, peregrinationem, & alias ejusmodi furfuris nugas, quas in medium proferre possem, si charta angustia permetteret illa, ulla refutatione digna existimarem. Sufficiat me contrarium cum scriptura sentire, illorumq; argumenta futilia à Theologis Lutberana religionis, quam jam profiteor ex animo, exactè refutata vidisse. Quid opus enim est gaudio querelas amplius miscere; quod ad me spectat, sic Deo favente veritatem inveni, ut jure merito dicere possim: Congratulamini mihi omnes, quia Drachmam, quam perdideram inveni. Inveni dum ex scriptura optimè à Lutbero explicata non plura quàm duo sacramenta fuisse à Christo instituta percipi, Baptismus sc. & Coena, aliter non solum definitio sacramenti esset falsa, verum etiam dictum Johannis, in

1. Joh. 5. v. 8. quo habetur; Tres sunt qui testimonium dant in terra Spiritus, aqua, & sanguis, irritum foret, imò & Paulus

2. V. 11. 12. errasset, dum ad Collos scribit: Successionem sacramentorum Novi Testamenti esse in locum sacramentorum Veteris, in quo duo tantum fuerunt; Circumcisio nempe & agnus Paschalis. Insuper ex eadem didici ad eorum efficaciam & validitatem intentionem tam ex parte recipientis,

quam

quam ex parte administrantis necessario non requiri (ut volunt Pontificii) quia intentio hominis ex Apostolo Rom. 3. v. 3. irritam voluntatem divinam facere non potest. Et licet fides requiratur, hoc solum fit ad usum, & sacramentorum dignam applicationem, ita, ut, qui ea recte utitur, applicare sibi debeat beneficia in promissione ostensa, dicente Augustino, quod non sacramentum, sed sacramenti fides justificet. Inveni dixi dum clare cognovi in sacra Coena, quod corpus & sanguis Christi sit in, cum & sub pane & vino, repugnante illa transsubstantiatione, qua non solum obstat scriptura, verum etiam rationi. Nam quod est medium sacramentaliter communicandi corpus & sanguinem Christi, illud certè non est mutatum in rem communicatam, quia res communicata quæ talis, non potest esse medium communicandi corpus & sanguinem Domini, ut patet ex divo Paulo, Ergo panis & vinum manant in coena, & non aliter transsubstantiantur. Etiam ex ista cognitione duas veritates deduxi infallibiles. Primam laicis tribui debere hoc sacramentum sub utraq; specie, cum Christus non solum dixerit comedite sed etiam bibite omnes. Quod si de solis Apostolis esset intelligendum, dum secularibus subtrahitur species vini, deberemus & panem subtrahere, cum non detur major ratio de unâ specie quàm de altera: At cum Paulus ad Cor. scribens sine exclusione Laicorum dixerit: Poculum benedictionis cui benedicimus, nonne communicatio sanguinis Christi est? sicuti & dixerat: Panis, quem frangimus nonne communicatio corporis Christi est. Hinc sequitur, sub utraque specie esse percipiendum corpus & sanguinem Christi. Secunda veritas quam deduxi, fuit: Post usum manducationis panis & potationis vini non permanere

I. Cor. 10.

Matth. 26.
v. 28.

I. Cor. 10.
v. 16.

B

tali-

tali durabili conjunctione corpus & sanguis in Hostia, & Calice, ut sine idololatria possimus cultum religiosum illi deferre. Omnis enim Theologia clare probat, nil habere rationem sacramenti extra usum à Christo institutum: Atquia
1. Cor. 11. v. 25. usus solam actionem respicit, dicente Christo: Hoc facite, quotiescunq; feceritis, hinc sequitur, quod cessante actione, cesset & sacramentum, consequenter adoratio- nis motuum. Quod si Pontifex sui compos de ista veritate Spiritum S. consulere vellet! utiq; audiret ipsum per os Pauli loquentem & dicentem: Panis quem frangimus seu distribuimus communicatio Christi est, & non quem tantum consecramus: Ac timeo ne etiam sit veluti ille ju- dex, qui interrogato Messiam de veritatis definitione, ne postea ipsam audiret statim clausis auribus abiit. Sed quid! Heu! infelicem Monarcham, nam licet à tot di- vitiiis sit circumdatus, tamen mecum exclamare non potest: Drachmam, quam perdideram, inveni. Quan- donam dixit ipse, (sicuti ego nunc profiteor) beatitudinem esse merum donum, puram gratiam provenientem ex sola liberalitate donatoris: Neque per opera hominem posse Coelum acquirere, sed per solam fidem in Christum Domi- num, qui pro nobis legem implevit, pro nobis passus est, ut eternam acquiramus gloriam? Licet fides sine operibus sit mortua, ferme non absimilis lampadi, qua sine oleo quamprimum extinguitur, vel fortalitio, quod absq; mi- litum presidio facile ab inimico destruitur, tamen non se- quitur opera hominem salvare, sed fidem, in qua unicus salvandi modus manet, cum Scriptura dicat: Qui cre- diderit salvus erit. Homo non justificatur per opera legis, sed per fidem in Christum. Et quia non dubito hanc inven- tionem à solo Deo fuisse veram, cum mentiri non possit qui dixit:

Rom. 3. v.
24. 28.

Jac. 2. v. 26

Joh. 3.

Gal. 2. v. 16

dixit : Non vos me elegistis , sed ego elegi vos ; nunc lu-
 bentissimè domum , patriam , patrimonium , dignitates , pa-
 rentes , amicos , & omnia mundi blandimenta relinquo ;
 & gratias S. S. Trinitati pro insigni hoc beneficio ago decen-
 tissimas , lata voce exclamans : congratulamini mihi o-
 mnes , quia Drachmam , quam perdideram inveni .
 Quod superest , non supervacaneum esse existimo si tantum
 modo aliqua (quis enim omnia enumerare potest in tanta
 brevitate) confessionis puncta proferam , propter qua gra-
 tulationem a vobis expeto devotissimam . Sciatis enim ,
 me , divina superveniente gratia acerrime negare , primo
 Pontificem esse Ecclesia caput , & non posse errare . Secundo
 Naturam humanam ex se consideratam habere vires ad di-
 ligendum Deum super omnia , in super ad facienda precepta
 omnia . Tertio Hominem posse mereri gratiam & iusti-
 ficationem operibus bonis , obtinendo remissionem peccatorum ,
 dummodo faciat id quod est in se . Quarto , Nos debere
 ullo modo adorare sanctos , quacumq; adoratione . Quia Con-
 ciliium Tridentinum id statuens non est credendū , & tenen-
 dum ratione jam dicta . Quinto , posse observari vota à Mo-
 nachis in Cœnobis patrata , quasi ex ista observatione sine
 magnâ Dei misericordia possit quis ex integro non solum legi
 satisfacere sed & facere opera supererogatoria . Sexto , in
 pane post consecrationem distributionem & acceptionem
 manere Christi corpus , quod etiam pro defunctis possit offer-
 ri . Septimo , sufficere contritionem non factam in Christo
 ad acquirendam gratiam , cum satisfactio habeat ratio-
 nem compensationis ad culpam tollendam . Octavo tandem
 cibos conscientiam polluere , & Christianismum consistere
 præcise in certa observatione feriarum , rituum & jejunio-
 rum . Econtra affirmo , credo & confiteor . Primo , Caput
 Ecclesia

Ecclesia esse solum & unice Christum Dominum. Secundo, sola divina gratia posse ex parte observari decalogi decem precepta. Tertio Christum nobis meruisse remissionem peccatorum nec posse per quodcunque opus bonum aliquid à Deo de jure petere, cum dicere semper debeamus servi inutiles sumus. Quarto, solum Deum esse adorandum, quippe qui emphaticè dixit: Dominum Deum tuum adorabis & illi soli servies. Quinto impossibile esse, ut opera supererogationis faciamus, cum justus etiam Septies in Die cadat. Sexto, Corpus & Sanguinem Christi tunc esse in pane & vino, dum secundum institutionem divinam consecratur & distribuatur populo, nec ullo modo esse pro mortuis offerendum, cum ex inferno nulla sit redemptio, & in Paradiso merita augeri non possint. Septimo, Purgatorium figmentum esse, cujus veritas teste Suarezio: Tom. 4. part. 3. Disp. 45. sec. 1. ex scripturis non potest probari. Octavo, Contritionem esse ineptam ad veniam obtinendam, nisi sit facta in fide meritorum Christi, qui pro nostris peccatis satisfecit. Nono, Comestionem carnis non in se esse peccaminosam, sitantummodo cum gratiarum actione accipiatur; Et que sunt alia adhuc dogmata, que refutando & in aeternum abjurando Pontificiorum religionem idololatricam per S. Sancti gratiam tanquam Drachmam inestimabilem observabo quam diligentissimè.

Deut. 4. v. 16
Matth. 4. v. 7

Fr. Keppien,
Buchbinder
in
ROSTOCK
bey der Marien-Kirche.

dixit : Non vos me elegistis, sed ego elegerentissimè domum, patriam, patrimonium, rentes, amicos, & omnia mundi blandimè & gratias S.S. Trinitati pro insigni hoc beneficentissimas, lata voce exclamans : congratulamnes, quia Drachnam, quam perdidit. Quod superest, non supervacaneum esse existimo aliqua (quis enim omnia enumerare, brevitate) confessionis puncta proferam, per tulationem a vobis expeto devotissimam. me, divina superveniente gratia acerrime Pontificem esse Ecclesie caput, & non posse Naturam humanam ex se consideratam habendum Deum super omnia, insuper ad faciendum omnia. Tertio Hominem posse mereri gratiam operibus bonis, obtinendo remissionem dummodo faciat id quod est in se. Quarto nullo modo adorare sanctos, quacumq; adoraculum Tridentinum id statuens non est credendum ratione jam dicta. Quinto, posse observari in Cœnobis patrata, quasi ex ista observantia magna Dei misericordia possit quis ex integro satisfacere sed & facere opera supererogata pane post consecrationem distributionem manere Christi corpus, quod etiam pro defunctis. Septimo, sufficere contritionem non factam ad acquirendam gratiam, cum satisfactio nem compensationis ad culpam tollendam cibos conscientiam polluere, & Christiani precise in certa observatione feriarum, rituum. Econtra affirmo, credo & confiteor

